

Introitus: Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost. (1. dopis Petrův 5:5)

Čtení z knihy Exodus 3 a 4 kapitola (nechte se, jen následující úvod se přečte, ale dále se promítá průběžně při kázání):

„Mojžíš pásal ovce svého tchána Jitra, midjánského kněze. Jednou vedl ovce až za step a přišel k Boží hoře, k Chorébu. Tu se mu ukázal Hospodinův posel v plápolajícím ohni uprostřed trnitého keře. Mojžíš viděl, jak keř v ohni hoří, ale není jím stráven. Řekl si: „Zajdu se podívat na ten veliký úkaz, proč keř neshoří.“ Hospodin viděl, že odbočuje, aby se podíval. I zavolal na něho Bůh zprostředku keře: „Mojžíši, Mojžíši!“ Odpověděl: „Tu jsem.“ Řekl: „Nepřibližuj se sem! Zuj si opánky, neboť místo, na kterém stojíš, je půda svatá.“ A pokračoval: „Já jsem Bůh tvého otce, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův.“ Mojžíš si zakryl tvář, neboť se bál na Boha pohledět. 7 Hospodin dále řekl: „Dobře jsem viděl ujařmení svého lidu, který je v Egyptě. Slyšel jsem jeho úpění pro bezohlednost jeho poháněčů. Zním jeho bolesti. Sestoupil jsem, abych jej vysvobodil z moci Egypta a vyvedl jej z oné země do země dobré a prostorné, do země oplývající mlékem a medem, na místo Kenaanců, Chetejců, Emorejců, Perizejců, Chivejců a Jebúsejců. Věru, úpění Izraelců dolehlo nyní ke mně. Viděl jsem také útlak, jak je Egyptané utlačují. Nuže pojď, pošlu tě k faraónovi a vyvedeš můj lid, Izraelce, z Egypta.“ ...

Čtení z Matoušova evangelia, 26. kapitoly, verše 36 až 46

„Tu s nimi Ježíš přišel na místo zvané Getsemane a řekl učedníkům: „Počkejte zatím zde, já půjdu dál, abych se modlil.“ Vzal s sebou Petra a oba syny Zebedeovy; tu na něho padl zármutek a úzkost. Tehdy jim řekl: „Má duše je smutná až k smrti. Zůstaňte zde a bděte se mnou!“ Poodešel od nich, padl tváří k zemi a modlil se: „Otče můj, je-li možné, ať mne mine tento kalich; avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš.“ Potom přišel k učedníkům a zastihl je ve spánku. Řekl Petrovi: „To jste nemohli jedinou hodinu bdít se mnou? Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení. Duch je odhodlán, ale tělo slabé.“ Odešel podruhé a modlil se: „Otče můj, není-li možné, aby mne ten kalich minul, a musím-li jej pít, staň se tvá vůle.“ A když se vrátil, zastihl je opět spící; nemohli oči udržet. Nechal je, zase odešel a potřetí se modlil stejnými slovy. Potom přišel k učedníkům a řekl jim: „Ještě spíte a odpočíváte? Hle, přiblížila se hodina, a Syn člověka je vydáván do rukou hříšníků. Vstaňte, pojďme! Hle, přiblížil se ten, který mě zrazuje.“

Dětem: Koupil jsem pro prvňáky vedle Studentských pečeti a milosrdných propisek (to jsou ty, co se jedním koncem píše a druhým se dá všechno vygumovat) také korunu. Královskou korunu z papírnictví. A z proutí akátového keře jsem spletl ještě trnovou korunu. Obojí jsem ukryl v černé krabici a dětem na začátku bohoslužeb nabídl, že tomu, kdo se první přihlásí, dám jednu ze dvou královských korun. Tu, kterou si vybere. První vylétla ruka Jonatánovi. Chtěl - no samozřejmě - tu královskou, co vypadá zlatě. Vybral bych si přesně tak, jako on. Taky bych nechtěl trnovou. Jonatán si nasadil korunu na hlavu a já mluvil dále. Když jsem jemu a všem kolem řekl, že kdo chce mít opravdovou korunu ze zlata či jiné přední místo, musí počítat s tím, že trnové koruně nevyhne, cukla mu ručka a korunu rychle sňal z hlavy. Ano, přijdou zkoušky, všelijaká napětí, trápení, ale cíl je jasný. Pán Bůh s námi počítá ve svém království! Jonatán si nesl svou korunu domů a protože je to bystrý kluk, jistě jednou dosáhne té opravdové!

## Déjà vu aneb To už tady bylo

Berte to tak, že Mojžíš je unavený tatík v letech; konečně se dobral klidu. Už vůbec není žádný revolucionář, jako byl před čtyřiceti lety. Pomalu už myslí na důchod. Nic nevlastní, což je moudré. Ani stáda nemá; má přece rodinu. Jde mu na osmdesát, ale chodit za tchánovými ovečkami a kozami může ještě dlouho. Stáda je bohudíky zatím kam vyhnat a vždycky se napasou.

A tu najednou na pastvině, když zašel kousek dál za step, pod Chorébem vidí úkaz. Hoří tu keř a neshoří. Míni tedy odbočit z cesty a prozkoumat tu zvláštnost. Zůstal v něm totiž ještě kousek kluka, je zvědavý. Když Hospodin viděl, že Mojžíš jde keř zkoumat, zastavil ho. Upozornil jej, že si asi spolu v té věci nerozumí. A dokonce jej zul, protože při rozhovoru, který chystá, je lépe být kůži na kůži.

Občas se i nám otevře nebe, prostoupí až na zemi. Třeba při Večeři Páně. V tu chvíli není, co zkoumat. Většinou se v té chvíli jen mluví mezi nebem a zemí. A až se domluví, až se dojí a dopije,

bude tu zase keř, jako byl vždycky a po ohni nebude ani stopy. Když se propojí nebe se zemí, je to čas, který se nikdy nebude opakovat. Další úkaz bude novým úkazem. A tak se tu otevřelo nebe: Hospodin chce s Mojžíšem pod Chorébem prostě mluvit.

Ted' se Mojžíš radši ani nedívá - ač před tím chtěl vidět úkaz - a má zakrytou tvář, což může znamenat, že ji položil až do prachu. Hospodin má pro zralého muže úkol a nechce nic, než zuté boty a ochotu poslouchat. Mojžíš podle Hospodina půjde tam, odkud před čtyřiceti lety utíkal. Setká se s faraónem, na něhož čtyřicet let chtěl zapomenout. A zatřetí: Má za úkol osvobodit lid Izraele, o což se před čtyřiceti lety pokoušel silou. Nedivte se mu, že sykne *Déjà vu*. To už jsme tu měli!

Nechme Mojžíše mluvit, dejme mu hlas. Protože Mojžíšův rozhovor je tak podobný těm našim rozhovorům. Jako by Mojžíš říkal našimi ústy: „Já tomu Hospodinu nerozumím. On se mne na nic nezeptá! To není rozhovor. Zrovna jsem mu chtěl říct, že bych po té osmdesátce chtěl ještě stihnout pár věcí. Myslím, že se držím při zemi... A on takové plány! Tadyhle předáci lidu a tuhle faraon! Mluvil s nimi někdy? Ví, co jsou zač? A pak chce, abych mu Izrael přivedl zase sem a budou mu sloužit tady od Chorébem. A vím já, jestli ten keř bude ještě hořet a neshoří či zda bude nějaký jiný úkaz?“

Prostě Hospodin nepracuje hospodárně, není mu rozumět. Je zpátky minimálně tak o čtyřicet let. Nebaví mně, kazí mi radost! Je takový tajemný a jeho nápady jsou nebezpečné. Chce po lidech prostě moc! Nemluví o mzdě, mluví jen o práci. Tak, člověk musí taky nějak žít, když má rodinu. A hlavně, na tu rodinu ten Hospodin vůbec nemyslí. Manželka není tento..., židovka! Jak si to má přebrat ona?!

Myslete s Mojžíšem v tuhle chvíli na sebe. Co všechno ten Bůh pod zástěrkou víry chce?! Já se nedivím, že se Mojžíš vymlouvá! Nedivil jsem se, že si Jonatán vyvolil zlatou korunu. Mojžíš je obyčejnej chlap bez velkých ambicí, dozrál mezi stády v madiánské zemi; potěšením je mu chvíle v oáze. Popovídá si s Pánem Bohem, prostě klid. To je přece základ. Má všeho dost. Konečně je mu dobře. Vidí výsledek své práce a s každým novým jehňátkem má nějaké nové zadostiučinění. Jemně to říká: „**Kdo jsem já, abych šel k faraónovi a vyvedl Izraelce z Egypta?**“ (3:11) Prosím tě, kdo jsem?! Noname, bezejmenný z venkova půjde k premiérovi, Ne?! To byl byl dobrý vtip! A tím pádem mu vlastně není jasné, jakým jménem by měl vystupovat jak před Izraelci, tak před faraónem.

Nutno říci, že se v odhadu situace Mojžíš nemýlí. Přece jenom s politikou má svoje zkušenosti. Je to sice čtyřicet let dozadu. Ale ví a má pravdu: Nedají na něho ani předáci, ani celý Izrael a ani faraón. Říká to dopředu Hospodinu slovy: „**Nikoli, neuvěří mi a neuposlechnou mě, ale řeknou: Hospodin se ti neukázal.**“ Hospodin se nepře, ale učí svého Mojžíše. A teď si všimněte Hospodinovy odpovědi otázkou: „**Co to máš v ruce?**“ (4:1n) A Mojžíš se učí, že je to *Hospodinova* hůl (jak Mojžíš později sám říká, viz: 4:20). Stačí ji hodit na zem a je z ní had, před nímž se neutíká, ale když jej Mojžíš chytí za ocas, je opět holí. To asi znáte. Podstatou však je, že Hospodin s tou holí a později i s rukou, která se stává malomocnou a zároveň je uzdravena jen tím, že se vloží do zářadří, dává najevo, že Mojžíš nic zvláštního nepotřebuje. Vše přece má. Na něm se ukazuje slabost i síla! Ale Mojžíš se vymlouvá na svou řeč. Dobrá, všechno by bylo; ale víš, že já na ty řeči moc nejsem. A teď řečnit ve Strakovce, na stadióně...?! Hospodin odpovídá: „**Kdo dal člověku ústa? Kdo působí, že je člověk němý nebo hluchý, vidící nebo slepý? Zdali ne já, Hospodin? Nyní jdi, já sám budu s tvými ústy a budu tě učit, co máš mluvit!**“ (4:11n)

Za týden tu bude kázat člověk, který má své náročné zaměstnání náměstka ředitele KRNAPu, velkou rodinu (přijede s dětmi) a velký dosah (přiveze fotky z Gruzie, kam jezdí s ochranáři přírody); vede skautský oddíl, když se děje ve Vrchlabí něco podobného jako knihobudka a nebo čtení či mlácení klasů cepem, je u toho Jakub Kašpar. Sbor ČCE v současnosti ve Vrchlabí má pětasedmdesátiletou farářku, která v něm vypomáhá. Jakub si udělal na evangelické fakultě kurz pro kazatele a přijal pověření a v květnu tohoto roku byl ordinován. Jsme v kontaktu už nějakou dobu. Posílal mi své kázání. Konzultovali jsme spolu. Pamatuji si a vážím si jej jako mluvčího pana ministra Martina Bursíka. A když jsme se domlouvali na tu příští neděli, ptal jsem se jej s trochou úzkosti v hlase: „To kázáte každý týden?“ a od mi odpověděl: „Červen jsem kázal každý týden, červenec dvakrát, srpen jednou, září zas každý týden...“ Není to tak trošku jako ta Jednota československá kdysi? Nedošli oni k tomu co jsme kdysi mívali a dnes už téměř nemáme?

A Mojžíš, který je přesvědčen o tom, že po něm Hospodin chce nespravedlivě moc, odmítá znova tím nejpokornějším způsobem, jak to jen jde: „**Prosím, Panovníku, pošli si, koho chceš.**“ (4:13) Jak rozdílné je to od slov Kristových v zahradě Getsemane: „**Otče můj, není-li možné, aby mne ten kalich minul, a musím-li jej pít, staň se tvá vůle.**“ Učedníkům při tom říká: „**Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení...**“ A protože mluví o svém vlastním těle, když říká: „**Duch je odhodlán, ale tělo slabé.**“ (Matoušovo evangelium 26:41n). Ví, jak je těžký kříž. To se nedá přežít! Ví, jak je jeho tělo slabé, ale přesto řekne „Staň se tvá vůle!“ Pán Ježíš dovede rozumět Mojžíšovi i nám, když předpokládáme nevěru lidí kolem, našich dětí, vlastně i nevěru církve. Jako by všechno, co děláme nebylo neskutečné, nedosažitelné a nereálné. Vlastně v tom pohledu to nemělo cenu. Radši jsme na střídačce, než ve hracím poli. Chcete po mně moc, vlastně to nejde.

Po dalším dialogu, ve kterém Hospodin svůj hněv - možná vylétly jiskry z toho hořícího keře - taví do laskavých slov ujišťujících Mojžíše, že nikdy a na nic nebude sám, už Mojžíš mlčí a balí. Vezme osla, oba syny a manželku. Jede se do Egypta. Svému tchánovi Jitrovi radši neřekne celou pravdu. Tak moc se stydí za šílenou a bláznivou myšlenku, kterou jde vykonat: „**Rád bych šel a vrátil se ke svým bratrům, kteří jsou v Egyptě, a podíval se, zda ještě žijí.**“ (4:18) Možná má dojem, že by se mu vysmál. Jitro není včerejší. Jitro nic neříká, moudře Mojžíšovi odvětil: „**Jdi v pokoji.**“

Co takhle obrátit pohled na svůj život?<sup>1</sup> Neustupovat. Jasně! Víra dělá jednoduché věci složitými. Víra nikoho nebaví (a když baví, je ten člověk nebezpečný). Víra není a nebyla zajímavá. Lidé nikdy nebyli ideální. Vždycky je tu někdo, na koho by se dalo ukázat. Od ráje se vždycky najde někdo, kdo má za náš stav má vinu. Nejprve v ráji žena, dnes ministerský předseda, prezident, či církev a ten či onen člověk. Život víry nejde tak, jak bychom si přáli (jak by taky mohl jít, když musel Mojžíš a Ježíš projít tím, čím prošli). Zvu vás, abyste si neulehčovali svou cestu víry, ale přijali ji takovou, jaká je.

Tomáš Petráček, kněz studentského společenství Salaš v Hradci Králové, napsal včera pod obrázek tatínka a maminky ze křtu maličkého: Před pár lety mě uprostřed noci Jana a Šimon povolali do porodnice, abych si pochoval jejich narozené dítě... Vypadalo skoro stejně, jako všechny děti. Jenom nedýchalo, narodilo se bez života... Pak je tato rána, jen ne tak dramaticky otevřeně, postihla ještě třikrát...

Nevím, jak to dokázali, hlavně Péťa Kolčavová s tím jejím velkým srdcem, že se nezbláznili ani nezhroutili, doufali všemu navzdory... A ještě to dokázali přetavit do aktivity určené k pomoci podobně postiženým lidem. A založili aktivitu pomáhající rodičům, hlavně matkám: Perinatální hospic Dítě v srdci. A teď mají zdravé, krásné dítě.

Přesně! Přijmout cestu víry takovou, jaká je. Ale po pravdě by to bylo málo, kdybych tímhle končil. Byla by to jen výzva. To by byl neúplný konec. Mojžíš velmi dobře odhadl, jak bude vypadat mise, na kterou jej Hospodin posílá. Ale na druhou stranu Hospodin taky dobře a přesně předpověděl výsledek. Protože Pán Bůh vždycky dosáhne svého! Mojžíš ani zdaleka nebyl na všechno sám. Bylo to od počátku až do konce přece Boží dílo. Nejen tam v tom keři, kde se otevřelo nebe na zemi. Nebe se zas a zase otvíralo a byla až na zemi. Zas a zas. Bůh se přiznával a Mojžíšovi, Áronovi a všem lidem dával sílu a zdar. To je třeba říct, nejenom výzvy. A na té cestě svoje lidi živil. A Kristus také učedníkům prostřel stůl a dal jim jídlo na cestu. Otevřel nebe a posílil je na cestu utrpením do věčnosti. Takže zvedněte hlavu! Pojdte, poděkujeme a budeme jíst, abychom mohli zase vykročit na cestu víry. Amen

Čtení na cestu ze 2. dopisu Korintským 12. kapitoly verše 7 až 10:

„A abych se nepovyšoval pro výjimečnost zjevení, jichž se mi dostalo, byl mi dán do těla osten, posel satanův, který mne sráží, abych se nepovyšoval. Kvůli tomu jsem třikrát volal k Pánu, aby mne toho zbavil, ale on mi řekl: „Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla.“ A tak se budu raději chlubit slabostmi, aby na mně spočinula moc Kristova. Proto rád přijímám slabost, urážky, útrapy, pronásledování a úzkosti pro Krista. Vždyť právě když jsem slabý, jsem silný.“

<sup>1</sup> David Steindl-Rast, TED 4/2003, říká: „Chcete být šťastní? Já taky! A teprve tehdy bychom za ni byli vděční. Ale zkuste to obrátit: Budte vděční! A pak budete i šťastní!“

Buď požeháno Hospodinovo jméno od věků až na věky!

Požehnej nám Bůh Hospodin, který nikdy nezapomněl na své lidi.

Požehnej nám Bůh Syn, který nevzdal svou úlohu, i když jej tolik bolela.

Požehnej nám Bůh Duch svatý a posiluj nás na každém kroku k věčnosti.